

Boháčová, Ivana

Odešel Petr Sommer (30.11.1949 Rakovník – 12.8.2023 Praha)

Archaeologia historica. 2024, vol. 49, iss. 1, pp. 401-402

ISSN 0231-5823 (print); ISSN 2336-4386 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.80171>

Access Date: 01. 12. 2024

Version: 20240723

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

KRONIKA

Odešel Petr Sommer

(30. 11. 1949 Rakovník – 12. 8. 2023 Praha)

Koncem loňského léta nás všechny, kdo se zabývají archeologií středověku nebo obecněji medievistikou, hluboce zasáhla nečekaná zpráva o náhlém odchodu našeho blízkého kolegy či spolupracovníka, pro mnohé vrstevníky i srdečného kamaráda, pro mladší kolegy přívětivého učitele a rádce profesora PhDr. Petra Sommera, CSc., DSc.

Petr zanechal nesmazatelnou stopu v mnoha institucích i odborných společenstvích. Svou profesní kariéru zahájil po ukončení studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v první polovině 70. let 20. století v muzeích v Pardubicích a posléze v Praze. Od roku 1976 působil v tehdejším Archeologickém ústavu ČSAV, jehož nástupnické organizace se v 90. letech stal ředitelem (1993–1999). Počátkem 90. let 20. století stál u zrodu regionální koncepce ústavů archeologické památkové péče, která

souvisela se změnami v koncepci památkové péče ČR a s delimitací archeologických pracovišť AV ČR. Byl spoluzakladatelem (1998) a dlouhodobým ředitelem Centra medievistických studií AV ČR a UK (2004–2022), členem Rady Historického ústavu AV ČR a Učené společnosti ČR, věnoval se i pedagogické činnosti (FF UK, dějiny umění) a v neposlední řadě dlouhá léta aktivně působil v redakční radě časopisu *Archaeologia historica*.

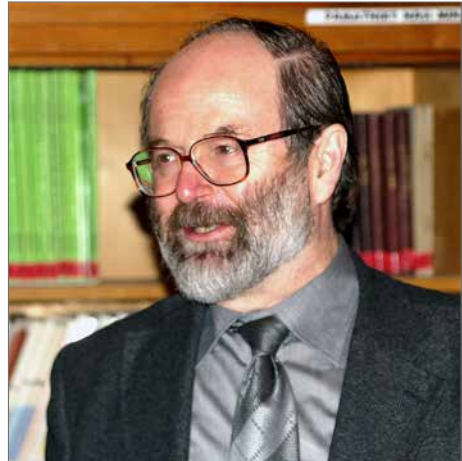
Jeho celoživotní specializací bylo zaměření na církevní dějiny, přirozeně podložené klasicou jazykovou výbavou. Obecný koncept jeho přístupu k cestě za poznáním minulosti vycházel ze spolupráce oborů zabývajících se medievistikou. Dlouhodobě se zabýval procesem christianizace přemyslovských Čech, systematicky se věnoval studiu církevní architektury i otázkám spjatým se vznikem řádových společenství. Prof. Petr Sommer byl nositelem celé řady ocenění mnohých institucí, včetně nejvyššího tuzemského – České hlavy, které získal v roce 2017.

Vedl výzkumné práce na nejstarších českých kláštřích (Břevnov, Strahov, Ostrov u Davle, Beroun, Sázava). Výzkum posledně jmenovaného byl jeho dlouhodobým odborným zájmem, jemuž zasvětil i poslední měsíce svého života. Za osobní nasazení při výzkumu Sázavského kláštera obdržel v roce 2001 Čestné občanství města Sázavy.

Šíří jeho působení nelze shrnout v několika řádcích, podrobný výčet jeho aktivit i podrobnou bibliografii přináší mnohé veřejně dostupné stránky institucí, v nichž působil (zejména <http://cms.flu.cas.cz/cz/o-nas/lide/byvali-spolupracovnici/petr-sommer.html>; <http://cms.flu.cas.cz/cz/o-nas/lide/byvali-spolupracovnici/petr-sommer.html>, cit. 4. 4. 2024).

Petr Sommer byl výjimečnou osobností v mnoha směrech, ať již hovoříme o rozpětí jeho odborného zájmu, nebo o znalostech teoretických a odborných či praktických. Veškerou svou činnost podřizoval zájmům oboru a institucí, na jejichž činnosti se aktivně podílel.

Pro jeho blízké kolegy a spolupracovníky byly ale klíčové i jeho osobní vlastnosti, vstřícnost, kolegiálnost, skromnost, ochota naslouchat, vždy podat pomocnou ruku a v neposlední řadě i jeho mimořádné nasazení a fyzická nezdolnost ve všech představitelných oblastech badatelské činnosti. Soustavně se zajímal o probíhající terénní výzkumy, zejména pokud šlo o témata mu blízká. Neváhal se kdykoliv podělit o své vědomosti a zkušenosti a kdekoliv byl vítaným, či spíše nepostradatelným

konzultantem, a to i jen pár týdnů před svým náhlým odchodem. Nezapomenutelné se staly pro pamětníky jeho záběry na archeologický výzkum prostoru nedokončeného trojlodí sázavské baziliky z výše koruny zdíva její hlavní lodi, jimiž ohromoval každoroční prezentace na kolokviích Výzkumy v Čechách, bravurní organizační schopnosti, ať již jde o vědecké projekty, pořádání konferencí, nebo záměry publikací či výstav. A nezapomenutelné je pro mnohé i jeho oslovení, s nímž se obvykle po dlouhých diskusích, často přetrvávajících do pozdních večerních či nočních hodin, obracel na své okolí: Kamarádi... Komunitě, na jejíž činnosti se dlouhodobě podílel a která se s jeho nečekaným odchodem jen obtížně vyrovnává, chybí a bude dlouho chybět.

Ivana Boháčová